

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 2 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 2 de febrer de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Telèfon 32596

—Ai, Ramona! Si jo pogués tenir unes calces així, me'n riuria ben bé del reuma!

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que residixin fora de Barcelona

En, que viu al carrer
de, núm., de, província
de, es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

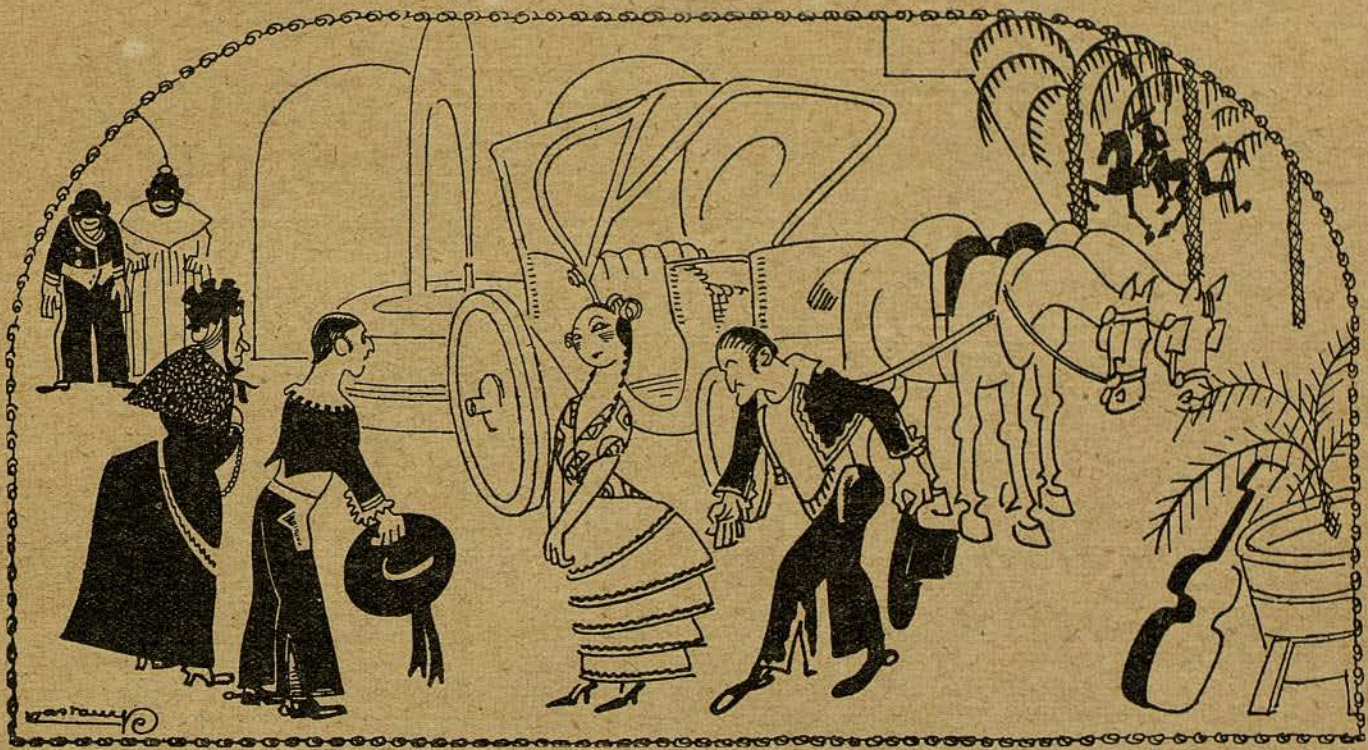
PUBLICACIONES MUNDIAL

CONSELL DE CENT, 201 - TELÈFON 32.596 - DIRECCIÓ POSTAL : APARTAT 925

SECCIÓ DE FIGURINS

DISPOSEM COM A REPRESENTANTS EXCLUSIUS.

TITOLS	Pessetes	TITOLS	Pessetes
Album de bal	10'—	Modes d'enfants	4'—
La lingerie parisienne	4'—	La Femme Élégante	1'50
Broderies lingerie	4'—	L'idéal parisien	3'50
Album de travestis	4'—	Paris chic	4'—
Blouses artistiques	4'—	Le Chic	4'—
Grandes Créations	25'—	Le Grand Chic	4'50
Les chapeaux modernes	4'—	Très chic	4'—
Weldon's catalogue	1'50	Façon tailleur	10'—
Weldon's ladies journal	1'50	Robes lingerie et robes brodées	5'—
Weldon's children	1'25	Manteaux de luxe	5'—
Manteaux de soie	6'—	Nouveautés pour velours	3'50
La mode de Paris	3'—	Robes de style	3'—
Elite	4'50	Art, Goût & Beauté	4'—
Manteaux et costumes de promenade	4'—	Iniciales para bordar	4'—

Costums mexicanes

Quan després d'una pel·lícula projecten un pròleg que comença: «Allá por el año 1800 en una ciudad de Méjico...», sentim com una mena d'esgarriansa i ens preparam a sofrir amb resignació. I els nostres presentiments són fatals i no fallen mai.

Segons on, però, es veu que aquesta mena de pel·lícules obtenen un èxit sense precedents; del contrari, no creiem que les cases cinematogràfiques seguissin filmant-ne. El fet que en un estudi tinguin una casa de cartró amb pati andalús, dues palmeres, una finestra amb reixa a peu pla, un cotxe de vímets, un trajo de toreador i una guitarra, no és prou perquè sigui imprescindible la filmació d'un assumpte mexicà. En temps del malaguanyat Rodolf Valentino, quan les senyores estaven a dos dits de beure salfumant pel seu ídol, tot era perdonable perquè l'ambient influïa poderosament en els atractius de l'astre. Aquell trajo d'alamares i anticuelas, amb chorreras i una cascata de cintes era necessari perquè el malaguanyat pogués mostrar la seva elasticitat i aquell caient d'ulls tan meridional. Cada vegada que el cotxe de vímets parava davant de les arcades de la casa de cartró, amb el brollador per mig i una palmera a cada costat, i en Rodolf posava un peu a terra per saludar a la vídua que tenia una filla per merèixer, els sospirs de les espectadores posaven en moviment els ventiladors de les sales dels cinemes. Avui, encara el públic no veu

el cotxe de vímets i el traïdor amb barret cordobés que espia amagat darrera una palmera, ja es senten rialles mal contingudes i xistos de tots calibres i totes dimensions.

I és que els costums de Mèxic, de tan pintorescos que ens els han volgut pintar, han acabat per escamar els més ingenus. Aquells remats de braus que corren pels carrers, aquells indígenes que toquen la guitarra a la claror de la lluna, aquell anar a ganivetades per un tres i no res i aquelles manoles que s'inflamen a la primera mirada, ja no ens commouen. Mèxic ha passat a la història. La prova més evident, és que en Jannings en «El precio de la carne» (i qui diu el precio diu el destino), es va imposar amb camisa de dormir i una barba de tres pams en un ambient casolà i menestral, sense trajos de la casa «Paquita» ni clars de lluna.

Actualment els únics que encara senten una certa debilitat per als costums mexicans són en Douglas i la Dolors del Río. El primer perquè necessita focs de revolta perpètua, trajos pintorescos i palmeres per enfilarse; i la segona, perquè en el fons és romàntica i fent l'anèmica mentre els homes es maten per ella, s'estalvia una colla de mals-de-cap.

Tenim sort que en Roy d'Arcy, la «pepa» fotogràfica per excel·lència, no es decideix a sortir sense la «mosca» i el bigoti; del contrari, no creiem que pogués resistir la temptació de vestir el trajo d'alamares i la capa brodada al relleu.

Rètol núm. 1: «Allá por el año 1800, en una ciudad de Méjico, llamada Thinaca, un rico hacendado llamado Serrapollera, tenía una hija por merecer.»

Rètol núm. 2: «Dióscero Juncoesmaltado, hombre de malos antecedentes, pretendía casarse con Carmuncha, la hija de Serrapollera.»

Rètol núm. 3: «Al florecer de los almendros, una mañana de primavera un coche de mimbre, tirado por dos briosos caballos, paróse ante la puerta.»

Rètol núm. 4: «—Carmuncha, mi sol, mi bien, hace un minuto que estoy a vuestro lado y ya os amo como si os hubiera puesto al mundo!»

Rètol núm. 5: «Juncoesmaltado, presa de la envidia y los celos, espiaba los menores movimientos, que no por ser menores eran menos voluptuosos.»

Rètol núm. 6: «El día de la corrida, el cercado de los Serrapollera estaba repleto de un público ávido de emociones y otros objetos.»

Rètol núm. 9: «Un grito de terror resonó en los ámbitos de la plaza. Juncoesmaltado había envenenado las astas del toro.»

Rètol núm. 12: «Y mientras Roberto de Roquebuillón se salva milagrosamente gracias al mantón que le había arojado Carmuncha, el traïdor yacía en la arena presa de violentas convulsiones.»

Rètol núm. 14: «—Sí, Roberto, os amo. Ya os amé el primer día de veros. ¡Si sois tan noble...!»

BIROSTA

PER LES TERRES DEL «FILM»

L'odissea d'en Cumellas

D'ESTRANGER A FUTUR ASTRE DE LA FOX. — IL·LUSIONS QUE NO ES CONFIRMEN. — LA INGRATITUD DE LA CASAJUANA. — UN CALVARI, COM N'HI HA MOLTS A HOLLYWOOD. — EXTRA I ENCARA GRACIES

En Cumellas quan estava a Barcelona era el tipus del saltataulells elegantot, distingit, que igual veu una cana de «moirée» que fa esvaïr la seva parella seguint les cadences d'un tango.

Perquè, hem de tenir en compte que entre els saltataulells també hi ha classes i categories, com a tots els ordres de la vida; doncs en Cumellas sabia estar darrera el mostrador de l'estanc on treballava amb la mateixa distinció que un aristòcrata veu la funció des d'una llotja del Liceu. Ell, malgrat la seva modesta situació, tenia corbates de tota mena i colors, ermilles de fer patir en abundància i el seu pantalon, a còpia de planxades, mantenia una ratlla impecable.

La seva vida, monòtona completament, no tenia altra complicació que l'haver de llevar-se puntualment, portar l'horari de les cites i el torn de les varies noies que es dedicava a castigar, amb aquella mirada, molt Valentino, que era el seu màxim orgull i la preocupació de molts amics que tenien xicota impressionable.

Però va venir el concurs de la «Fox», va sortir guanyador en Cumellas i el demés els nostres llegidors ho saben tan bé com nosaltres: va embarcar-se, deixant desconsolades a moltes damiselles i cap a Hollywood falta gent!

Si el seu bagatge d'illusions s'hagués pogut embalar, no hi hauria hagut cap vaixell capaç dels molts que surten de L'Hayre...

* * *

Els primers assaigs front l'objectiu varen donar un resultat negatiu. Les proves no varen correspondre a les esperances. En Cumellas resultava fotogràfic, guapo i elegantot; era una magnífica figura decorativa, però resultava excessivament fred. Una mena de Clive Brock amb tots els seus defectes accentuats i sense els seus avantatges. Un *don Alvarado* exagerat. En fi, resultava un actor d'aquells que sembla que treballin sense cobrar, que es mouen mecànicament i que riuen i ploren tan forçadament, que fan recordar les nines automàtiques. Caminava com si portés una post a l'esquena i en saludar a una senyora, el seu gest era més una humillació, molt Menjou, que la reverència elegant de l'home de món. Un perfecte cambrer de pel·lícula, però no el galant jove amb què havia somniat la «Fox».

En canvi, la Casajuana, la vencedora femenina del concurs, demostrava grans aptituds per l'art mut i els seus avenços ja es comentaven per les tertúlies del món cinematogràfic. En Carl Leangle, el rei de la gran casa editora de films, no amagava la seva satisfacció pel triomf de la novella adquisició.

I com és natural, entre els dos catalans forasters en un món desconegut i quelcom hostil a les seves aspiracions, va establir-se una forta simpatia i la Casajuana va acceptar com a conseller a en Cumellas, fins que va venir el que en podríem dir el drama, el primer con-

flicte seriós que va presentar-se a la vida dels trasplantats...

Degut a què la Casajuana no era retribuïda per la casa «Fox» com era d'esperar en donar-li pàpers de *vampra* màxima en pel·lícules com *Una novia en cada puerto*, amb Víctor MacLaglen, i *Juventud descarriada*, amb en Lionel Barrymore, que si bé eren de producció ordinària, no tenien la insignificància de les truculències de l'Oest, el seu company li aconsellava constantment que no es deixés atropellar essent retribuïda tan miserablement. Que fes valer els seus drets, que no tot havia de gastar-ho la «Fox» amb la presentació de les pel·lícules d'en Muman i amb el manteniment dels ganduls que fan de vaquers als films d'en Tom Mix, i els seus consells varen traduir-se en pretensions d'augment de sou a les oficines de la «Fox».

Mes, assabentats els administradors de la gran empresa cinematogràfica de la mena de protectorat que exercia en Cumellas, sense donar-li explicacions varen posar-lo a les portes dels estudis.

Llavors varen arribar pel jove català dies de prova, doncs, fins la Casajuana esporuguida pel temor que la «Fox» extremés les seves represàlies, va fer veure que no el coneixia quan es topaven per les avingudes d'Hollywood. I el menjar patates fregides i el beure a la font, per tot dinar, després de fer hores de cua a les guixetes on llogaven extres, varen ésser coses familiars a en Cumellas.

Per fi, el cònsol espanyol a Los Angeles, compadint-se de la situació del nostre paísà, va adreçar-se al director de la «Fox» demanant indulgència i va ésser reintegrat a la munió d'actors secundaris de la gran casa cinematogràfica.

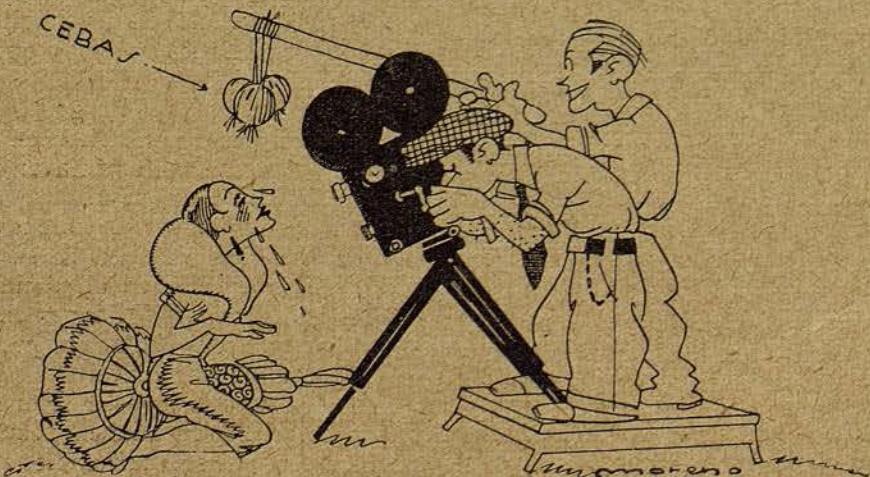
I avui en dia, en Cumellas fa pàpers de criat i de còmplice del *malò*, amb un aire displicent, que és reflexe del seu desengany.

S'obrirà pas? Conseguirà viure les seves il·lusions?

Qui sap!

Hollywood, ara com ara, l'ha tractat despiadadament!

J. PEL I KOLA

El «truc» de la Mary Pay-pay per plorar davant l'objectiu.

En el proper número podreu saber qui és en Crespo, el protegit de la Dolors del Rio.

El que ens agrada de les pel·lícules

Els rètols curts.

El senyor que cau a l'aigua.

La sogra que reparteix allunya». (Això és divertidíssim en pel·lícula, però, al natural!...)

El senyor curt de vista que fa planes contínuament.

El tipus que se les dona de «castigador» i totes les senyores li prenen el pèl.

El «sheriff» quan fa agafar el «dolent».

Les criatures quan fan la guitza als grans. (Només en pel·lícula ens agrada això, eh?)

Els trets del «dolent» que no toquen el «bo».

Els boigs quan fan bogeries d'aquelles tan gracioses.

Els «indios» que es tornen bons minyons i solliciten la pau als rostros pàlids.

Les intervencions de la policia en els moments crítics.

Els bombers que arriben a temps per apagar el foc.

El gos que, ensumant, descobreix on està amagat aquell preciós collaret de perles que val una fortuna.

Les angúnies d'aquell senyor que li cau una ampolla de «whisky» als peus d'un policeman malcarat.

Un accident automobilístic d'aquells sense transcendència.

El vaixell que branda com un desesperat, en ple temporal, com si anés a naufragar, però que ens consta que no passarà res.

El jove decidit que s'exposa el traço per a salvar una criatura de bolquers d'entre les flames d'un incendi esgarriós.

El criat negre quan es topa amb una fantasma (?).

El domador de lleons que tremola a les amenaces de la seva dona.

L'automòbil del «bo» quan corre més que l'express. (A dalt de l'express, naturalment, hi van els repugnants lladre-gots.)

La noia *secuestrada* que s'escapa a dalt d'un cavall trobat a l'atzar (?).

L'escena dels dos enamorats (només fa cinc minuts que ho estan) que van al tren i de cop i volta una fosca general us fa comprendre que passen per un túnel.

La cara d'ell i ella quan han passat el túnel.

El xicot que arriba a multimilionari inventant una màquina de fer el set i mig, per exemple.

La noia que estima un xicot milionari, però degenerat, i acaba casant-se amb el repartidor del gel perquè és més honorat i més simpàtic.

Els finals que acaben en casament.

I, finalment, el que més ens plau de les pel·lícules és que no arribin a fer-se pesades. Que ja és dir!

HARRY HAWA/L

Els esportistes i el cinema

Llegim que Georges Carpentier, un temps famós entre els aficionats al cop de puny, ara es dedicarà a fer pel·lícules.

Nosaltres no creiem que sigui cap encert ni que l'art cinematogràfic hi guanyi gaire. Carpentier va néixer per fer de boxador, i si els francesos, amb el seu afany d'estirar més el braç que la mà-nega no l'haguessin volgut fer arribar més amunt del lloc que li pertocava, avui encara el seu Georges seria un trumfo i tal vegada no se li hauria acudit anar a fer nosa als que avui es guanyen la vida fent de pel·lículers.

«De porc i de senyor se n'ha de venir de mena», diu un adagi. En el cas que ens ocupa, aquesta màxima es podria molt ben aplicar. Els esportius, que facin esport i que deixin les pel·lícules pels que han nascut per això. Hi ha precedents que ens fan dir el que diem. Dempsey es va embolicar a fer pel·lícules perquè la seva senyora en feia, i va fer una creació de guàrdia urbana que era l'acabóse. Sense anar tan lluny, aquí com a boxador hi ha la pel·lícula de l'Hilari Martínez, que va ésser també un èxit d'aquells tan sorprenents que fins vénen de nou a la mateixa empresa, que es pensava que almenys ompliria el dia de l'estrena; però ni així. I de la pel·lícula d'en Zamora? Parlem-ne? No, que ja se n'ha parlat prou.

Per altra banda, ens intriga pensar quins seran els papers que representarà Carpentier. Suposem que no farà pel·lícules d'alta societat, perquè l'èxit que s'emportaria seria definitiu. Pensem que

no es dedicarà pas a les pel·lícules parlades o cantades, perquè la seva veu (ens recordem de les seves exhibicions al teatre «Nou») sols es pot comparar al soroll d'una regadora que cau d'un quart pis, o al d'un «Ford» del tipus vell quan va a tot gas. I quant a les pel·lícules esportives, d'aquestes que hi surten boxadors, ens fa l'efecte que no s'hi guanyaria pas la vida. Avui estan ja força explotades i a més hi ha una competència que esgarrija. Hi ha molts xicots que fan els papers de boxador tant o més bé que no els farien els millors asos o ex-asos, Carpentier *inclusive*. El francès ha fet de la boxa un art. Això per aplicar la boxa al cinema és tot un inconvenient. Primer, perquè el boxar contra l'ombra i les esquivades de triple intenció la màquina de prendre vistes no les agafa prou bé. Després, perquè la gent no vol ciència, sinó clatellada seca, li agrada que el que ha de guanyar caigui primer i el salvi el gong en el precís moment que ja està lles. A Carpentier això li costaria molt de fer-ho bé. A la millor s'ho prendria de bona fe i de la pinya que li clavarien no se'n podria aixecar. A més, n'hi ha molts altres que ho fan tan bé o més que no pas ell. Els imitadors al cinema sempre han estat nombrosos i han tingut èxit. Tothom recorda aquella anècdota d'en Charlot, el qual prengué prou, d'incògnit, naturalment, en un concurs on es tractava d'imitar-lo. Es va fer el concurs i ell va guanyar el tercer premi.

MISS TUSDEDEU

UNA PRODUCCIO SUPER-REALISTA

—Per a passar aquest film, s'hauran de construir nou aparells de projecció.

—Es que la cinta no serà a la mida universal, senyor Dalí?

—Es que hi haurà arena enganxada.

Una producció sensacional

D'Hollywood ens arriba, per fil especial, la següent nova:

La «Metro Vint», recentment fundada, vol donar el cop, i, amb tal fi, acaba d'encarregar a un famós autor d'escenaris un gran film, que serà interpretat per les més grans figures actuals de la pantalla. Aquest trust de stars ha donat ocasió de pagar grans indemnitzacions per trencament de contractes, la qual cosa ja constitueix un reclam formidable.

Hem pogut arrebregar alguns detalls de l'argument d'aquesta producció, que es titularà *El fill de l'aerostat*. Es tracta d'un globus captiu, en la cistella de qual han pujat la jove Mau (Janet Gavnor), filla d'un ric industrial, Porroneit (Jannings), el seu promès, el comte Roderik de Please (John Gilbert), el seu criat (Menjou) i el capità de l'aerostat (Charlot).

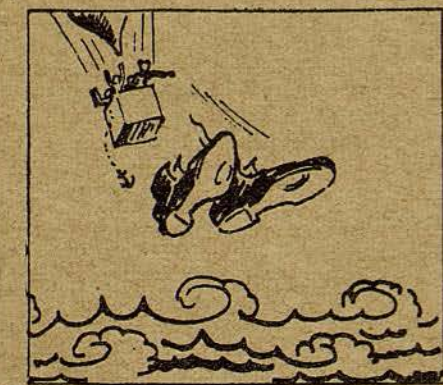
El capità xiula la sortida i el globus ascendeix. De sobte, una sotragada ter-

acompanya i reconeix en el capità del globus el promès que la va enganyar i Mik descobreix en el criat del comte l'assassí de la seva sogra. En aquest moment l'assumpte s'intensifica, fent-se impossible resumir en poques ratlles un argument tan interessant. N'hi haprou amb saber, només, que durant aquella nit tràgica, Mau fou víctima de tots tres homes, tant, que anuncia a la seva mare (en realitat, la seva madrastra, car Porroneit s'havia casat dues vegades) l'esperança d'una propra maternitat. Els tres pretendents es disputen acarnissadament la seva mà, al·legant cada u ésser el veritable pare.

S'espera amb ànsia el moment de la deslliurança i resulta que el fill de l'aerostat no té la sang blava com el comte, ni és desnarit com el criat, ni garrell com el capità. És negre com Garranyick (Lon Chaney), un *mulato* repugnant que havia violat a Mau poc abans de la nit tràgica. Aquesta còrpora monstruosa és descoberta entre les roques, car, ple de sentiments paternals i membre de diverses societats de temperància, cerca el seu fill per educar-lo segons la bona doctrina. Arriba a dominar els conjurats que volen estarracar-lo; pren sota la seva protecció les desventurades dones i el seu fill (Africa) i arriben a Garranyick-City, la ciutat edificada en el Kansas per la potència del seu bon cor i alta moralitat, mentre els traïdors són devorats pels cocodriis que abunden en aquells paratges...

Malgrat no poder donar més que detalls dispersos de l'argument, es veu de

rible: el cable s'ha trencat. Els passatgers s'apiloten anguniosos al voltant del capità, el qual resta impenetrable, esguardant la brúixola... Xiula imperiosament l'ordre de baixar, però l'aerostat segueix enfilant-se... Durant la nit, els homes, excitats, en mig d'una furiosa tempesta, es disputen els favors de la damisella. Horrible combat en el buit. A punta de dia, la tempesta i les passions es calmen, però es troben damunt l'Oceà desencadenat i el globus es posa a davallar. Els passatgers ho llencen tot, fins els vestits, i no hi ha senyals d'alleugeriment. El capità llença les seves sabates i el globus fa un bot com una cabra. A la fi, la sort afavoreix els naufrags de l'aire, que van a caure en una illa del Pacífic que pertany a Mosska Byronnera, una riquíssima i capriciosa americana (Greta Garbo), la qual mena una vida naturalista amb el seu germà Mik Huss (Buster Keaton).

Resulta que Mosska és perseguida per Porroneit, la muller del qual (Norma Talmadge) té com a secretària una noia molt eixerida, Pitty Mynhi (Dolors del Río). La muller de Porroneit persegueix el seu marit perquè li ha robat un collar de diamants verd poma. La fidel Pitty

seguida que serà una cinta plena de moviment i de tècnica. S'hi veurà un cicló, una erupció volcànica, una col·lisió de transatlàntics i fins un tremolament de cel.

DARRERES NOVES DE «EL
FILL DE L'AEROSTAT» : :

El fill de l'aerostat no podrà projectar-se. Els stars, reunits en el despatx del director, no han arribat a entendre's, car tots volien figurar en primer lloc en el cartell. Hi ha hagut trompades, lluites cos a cos i masegament de pits. El director ha estat mort, escanyat per en Chaney, trepitjat com una cuca per en Charlot, esclafat per en Jannings i cada actriu n'ha menjat un bocí. El consell d'administració de la «Metro Vint» ha indemnitzat les vídues del director—car era mormó—, però s'ha negat a donar

un cèntim a l'autor del llibre, que hi havia treballat sis mesos seguits. Es com es fa.

Assenyalem, a fi de tenir informats del tot els nostres llegidors, que aquest consell, després d'una laboriosa reunió, ha adoptat un procediment ben original pel futur: el de no contractar més de dues estrelles, un actor i una actriu, per a cada film, i confiar-los els principals papers.

Pel reportatge,

UN EXTRA

Artistes que's confonen

Hi ha artistes de cinema, als que el públic confon constantment per la seva semblança.

Diem-ne uns quants:

Paulina Starke i Glòria Swanson.

Mary Philbin i Fay Wray.

Monte Blue i Rod La Rocque.

Ana Q. Nilsson i Greta Nissen.

Alberta Vaughan i Alice White.

Dolors Costello i Corinne Griffith.

Malcolm McGregor i Ralph Graves.

I podríem fer la llista quasi inacabable...

LOUISE BROOKS

¿Hay algo en el mundo que,
despertando ansias carnales,
incite a las bacanales
superando a Salomé?

No lo sé.

¿Hay algo que sin causar
apetitos inclementes
cause tan sólo en las mentes
la dicha de contemplar?

Tu pisar.

¿Hay algo que maravilla
y tapa del sol los rayos,
produciendo mil desmayos,
sin ser la frágil sombrilla?

Tu pantorrilla.

¿Hay, aparte de las normas,
algo que debe guardarse
y sólo debe mostrarse
entre risas y lisonjas?

Tus formas.

¿Hay algo que nos escama,
nos trabalsa y convulsiona,
ruboriza y emociona
y al mismo tiempo nos llama?

Tu pijama.

¿Hay algo que tú me obligas
con rubor a confesar
que querría comprobar
si son justas sus medidas?

Tus ligas.

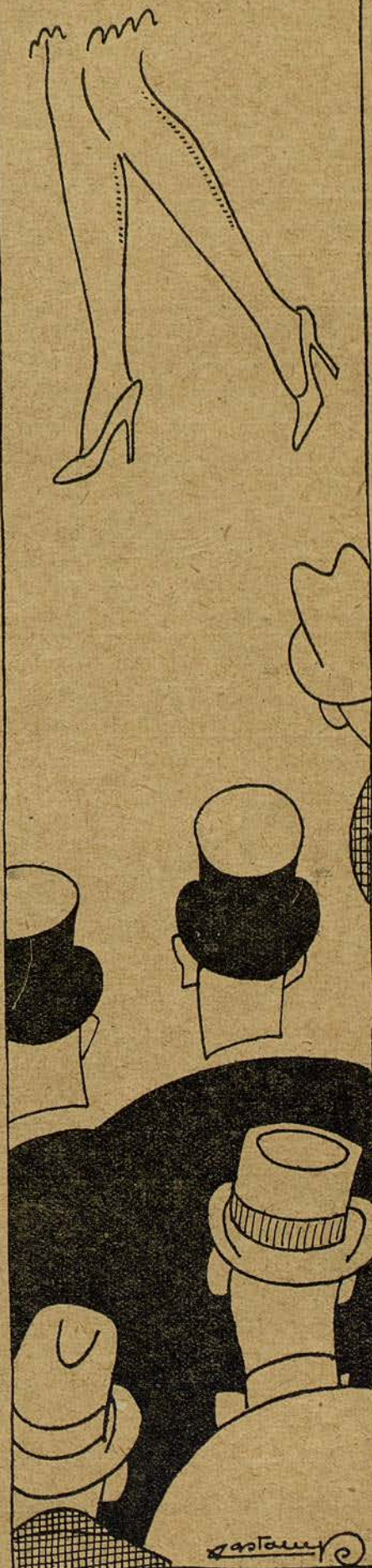
¿Queda algo en mi existencia
que me obligues a añorar
viéndote evolucionar
ligera de consciencia?

La decencia.

Mas si lo frágil es calma
y la gracia purifica,
Louise Brooks no complica
la salvación de nuestra alma.

Molesta más una «star»
que se duerma en el besar
trágica y apasionada,
que este eterno circular
en bata sin abrochar
de Louise Brooks alocada.

MAGNESSIE BISHOP

PARÍS Y RIALTO — «BEN-ALÍ»

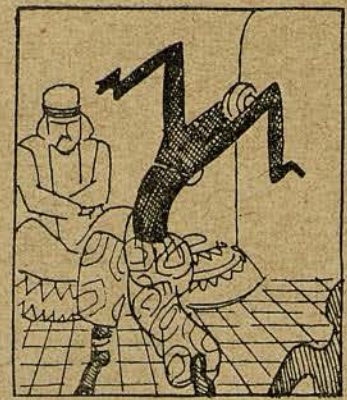
Aquest que veuen aquí és el soldà Ben-Alí.

I aquest moro té un harem d'aquells que no ens mereixem.

On s'hi balla dia i nit amb un exemplar dalit.

Isabel, la favorita, balla perquè tot li pica.

Ben-Alí suggestionat n'està del tot encisat.

Però Isabel es daleix per un home que vesteix.

Incapaç de fer un tort, aquest home es diu Montfort.

Fins que un jorn la favorita li escriu donant-li una cita.

I Montfort, home exemplar, a la fi es deixa temptar.

Quan estan en plena orgia els descobreix un espia.

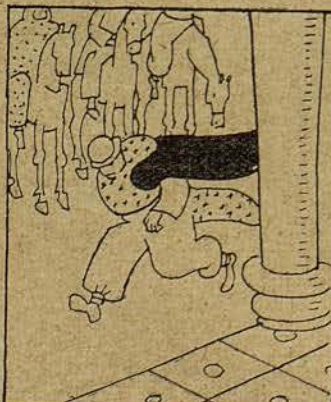
Montfort es fa fonedís i torna a la llar feliç.

La pobra Isabel rep tant que a la fi acaba cantant.

Ben-Alí, quan sap qui és, de còlera té un accés.

I se'n va a punta de dia a veure el que li fregia.

Com que no està per sermons demana compensacions.

No vol altra solució que la pena del Talió.

PARÍS Y RIALTO — «BEN-ALÍ»

A la muller casta i pura se li arronça la freixura.

Uns esbirros del soldà treballen per sota mà.

I roben saltant per l'hort a la filla d'en Montfort.

La seva mare, pobreta, quan ho sap perd la xaveta.

I sense perdre un moment va corrents cap a l'Harem.

Somriu cruel Ben-Alí quan veu la muller allí.

Tanca el saló amb pany i clau La Montfort es resisteix, plora, somica i sofreix.

Ben-Alí, abans de fallar, diu que li cal meditar.

Mentrestant ella té son i sobre uns coixins s'adorm.

Ben-Alí, quan veu que és clar, li diu: «Ja te'n pots anar.» «Però vull que el teu marit cregui que li hem fregit.»

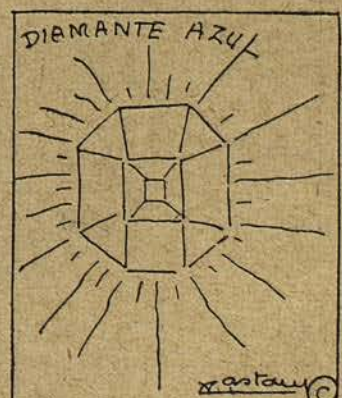
Montfort rep el cop de gràcia i vol fer una desgràcia.

Ben-Alí, al fi, s'enterneix i la veritat descobreix.

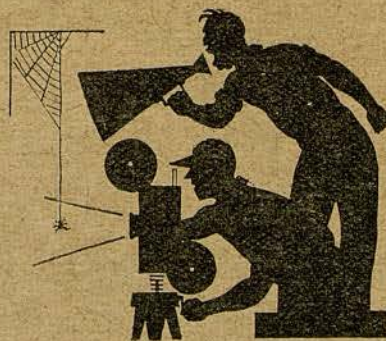

De perfil, per acabar, Ben-Alí es fa retratar.

Es trist que un «diamant blau» ens hagi sortit «plimsaub».

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

Capitol i Coliseum

HERMANOS DE ARMAS, per Mary Astor, William Boyd i Lluis Wolheim

S'explica d'un aficionat a fer paròdies de pel·lícules, que una vegada va voler provar de fer brometa a l'esquena d'una pel·lícula molt ben feta i que tenia molta gràcia. El resultat d'aquest intent va ésser un fracàs complet i la gent no el va linxar perquè va tenir la bona pensada d'anar-se'n quinze dies a muntanya.

Això fou el primer que se'ns va acudir quan sortírem dilluns del «Capitol», de veure *Hermanos de armas*. I se'ns va acudir perquè si nosaltres intentéssim parodiar aquesta pel·lícula, faríem el ridícul més lamentable, i com que a més d'això no posseïm cap propietat a muntanya on resguardar-nos de les iredes dels llegidors, deixarem la paròdia tranquil·la i explicarem la pel·lícula, si no amb tanta gràcia com està filmada, almenys amb les ganes de quedar bé i que la gent vegi que quan una cosa val la pena, no tenim manies i també ho diem.

La pel·lícula comença amb una escena de guerra. Trinxeres, *alambradas*, fusells, bombardeigs, *tiros*, soldats, pluja

i fang. Tot d'un plegat, un forat que fa de trampa i un soldat que cau a dins. Darrera d'aquest, un altre fa el mateix camí. Són un soldat i un sergent de l'exèrcit americà. El soldat, demòcrata i liberal, diu les mil pestes del sergent i dels superiors i comença una sessió de boxa. Cauen una vegada cada un fins que el *gong* detura el combat. El *gong* són una cinquantena d'alemanys que des de dalt els apunten els fusells. Els agafen i, tots dos presoners, van davant una columna d'altres que han fet la mateixa fi. Pel camí es fan travetes, es donen puntades de peu a la canyella, s'esquitxen amb els bassals. Fins que arriben al campament dels presoners, on tenim el gust de conèixer mitja dotzena d'oficials alemanys d'aquells del bigoti a la Kaiser i de cap quadrat o acabat amb punxa. Entre els tals hi ha el que sortia a *Cuatro hijos*, aquella pel·lícula tan llauana que ens varen encaixonar fa un temps. Aquest senyor passa revista i escorcolla els presoners i afaïta una bosseta de tabac del sergent i un *no me olvides* del soldat.

Però té tot just temps de girar-se, que ja els mateixos interessats li han ficat mà a les butxaques i li tornen a prendre

el *bothn*, encara que l'un agafa el de l'altre i l'altre s'apodera del de l'un.

En ocasió d'haver-hi pinyes per culpa d'una caricatura d'un oficial que ha fet el soldat, els dos enemics es reconcilien, es recorden que són germans d'armes i es tornen el que els havien pres.

A partir d'aquí, ja el companyerisme és la base de tot i la primera cosa que procuren és buscar la manera d'escapar-se i trobar l'hora oportuna per fer-ho. Quan es decideixen, arriben el senyor del cap quadrat i un gos policia que produeixen uns moments de sensació. Per fortuna no passa res, i a la segona temptativa es poden escapar per un forat de terra que fa sifon i que surt a fora, on hi ha un parell de pams de neu. Perquè el vestit no es destaquï damunt la blancor de terra, estomaquen un parell de moros, el afaiten le xilabes i després de mil peripècies i angúnies i d'enredar un gos amb una gràcia que fins en *Charlotte* envejaria, travessen les *alambradas* i ja són lliures.

Disfressats de moros van fent camí i una vegada, per esquivar una columna de cavalleria, cauen dins un pou, d'on surten molls com uns xops. Amb el fred se'ls glaça l'aigua i queden amb les xilabes aixecades i ensenyant les cames. La casualitat fa que s'ajuntin sense donar-se'n compte a una columna de moros presoners i se'ls emporten cap a Constantinoble ficats dins un vagó de transportar cavalls.

Per escapar-se, s'aprofiten de la confusió que produeix un *amago de incendio* provocat per ells mateixos i es llenquen damunt un carro que porta *heno*. Com sigui que aquest *heno* l'embarquen, ells fan la mateixa via, i quan ja el vaixell és a alta mar, els descobreixen, i el capità els vol matar. Per sort, el soldat porta alguns bitllets de banc amagats entre les soles de les sabates, i ja se sàp que les peles fan fer amistat amb tothom.

Aleshores apareixen al mar, ofegant-se, una noia de Turquia que va amb la cara tapada i porta un *eunuco*. El soldat, sense pensar-s'hi, es llença al mar per salvar-la, però s'haurien ofegat tots si el sergent no s'hagués llençat també a mar. Després d'una exhibició de salvament de naufrags, s'arregla tot i d'aquí endavant ja tot són coses i cosetes per fer-se la guitza mútuament i ensems fer-la també al capità, que pinta la cigonya a la turca, que sense que es tregui el vel ja coneixem que és la Mary Astor.

Després de molt bregar, el més jove

Glòria Swanson aprenent de tocar el timbal, un dels seus esports preferits.

William Haines, el simpàtic poca-solta que tants estralls fa entre el sexe feble

i més guapo descobreix que la turca, quan era jove, havia estudiat anglès, es fan d'allò més amics i ve el contacte de morrets de consuetud. Ell agafa la turca i l'abraça ben fort, i mentre li fa el petó, l'eunuc se n'adona i ja la ballem.

Per pagar la dispesa de la noia afaiten els diners del criat del vaixell i aleshores arriba una gasolinera amb el promès de la noia i aquesta se'n va. La tristesa es reflexa en l'ànim de tots els espectadors en veure la separació dels que s'estimen, però els distreu la *jarana* que s'arma a bord quan es descobreix d'on han sortit les peles. Sense pensar-s'hi més, els dos amics es llencen a l'aigua i van nedant fins la ciutat. Allà, després d'intentar munyir un cabrit, sense resultat positiu, van al consolat americà, però es troben amb què se'ls havia avançat el capità del vaixell, que protestava de l'atropell. Abans que morir-se de gana, se'n van cap a casa la turca per reclamar al seu pare les peles que havien pagat per ella.

Com que el pare ja estava enterat d'allò del petó i de la traïció a la religió i a l'honor de la família que aquesta acció de la seva filla representava, els rep molt amable i els promet que no patiran mai més gana. I els portaven cap a la sala del martiri i la torturació, quan se'ls acudeix llegir un paper que els ha llençat des de la finestra la bella turca, i on se'ls avisa que els volen fer amb arròs. S'escapen com poden, i quan ja estan a punt de caure en poder dels enemics, l'hora de l'oració paralitza a tots els guerrers i els americans poden fugir. Tement per la noia, decideixen alliberar-la i tornar al cau.

El promès puja a buscar-la a ella, i el sergent es queda al jardí a vigilar. Però els han descobert i al de baix li posen tres guàrdies de vista i al de dalt el volen sofregir. A l'últim, després de traïcionar-lo, el soldat hauria caigut irremissiblement en poder dels seus enemics quan s'enfila per la finestra el seu company, carregat de sabres, escopetes i revòlvers que ha afaitat als seus vigilants després d'obsequiar-los amb unes quantes dotzenes de garrotades.

Mentrestant la turca i el seu promès se'n van cap el carrer per fugir amb un *pesetero* que s'espera a baix, però mitjançant una mica de massatge al cotxer, s'apoderen del vehicle, el sergent es disfressa i ocupa el lloc de la víctima al *pescante*, i quan hi arriba la parella deixen pujar la noia, fan que el ruvi tanqui la porta, el cotxe se'n va tot xino-xano i Santa bona Maria.

La gent, més nombrosa que l'altre dilluns, va riure de gust i sortí encantada de la vida.

Abans van fer una poca-solta d'allò tan carrincló, on hi sortien trossos de vidre que feien el paper de diamants. En deien *La injusta acusación* i era la història d'un desgraciat que devia haver nascut en divendres i dia tretze, que fa una pila d'heroicitats, però el porten a la presó, on regala quinina en pols al seu enemic que ha agafat les febres, i aquest, en compensació, a punt de fer l'ànec, es confessa autor del delictes que s'imputava al bo, i la pel·lícula acaba tal com acaben tota aquesta llei de pel·lícules, o sigui, amb el *triunfo de la verdad y de los buenos sobre los malos. Se hace la luz, la justicia se impone* i s'acaba amb el petó de reglament. La gent va esbufegar tal com fan els gats quan un gos els vol mossegar.

La de riure no feia riure gaire, la revista estava bé i el concurs va resultar *todavía más difícil*.

CECIL B. DE L'HORT

Kursaal i Catalunya

SU MAYOR VICTORIA, per Lionel Barrymore, Mary Philbin i Don Alvarado

«D. W. Griffith presenta «Su mayor victoria», llegirem en un programa dels que reparteixen a l'entrada del *salón predilecto de las familias distinguidas*, i, francament, si aquesta pel·lícula és *su mayor victoria*, recomanem al gran director D. W. Griffith que no s'hi encaparrí i que es dediqui a col·leccionar cap-i-cues, car d'aquesta manera els que tenim la sort o la desgràcia (una mica de cada cosa) de fer de crítics (?) cinematogràfics, ens estalviarem l'haver-li de dedicar certes ironies recaragolades i *malsonantes*.

Un llegidor.—Però, és que vostè té la pretensió d'ésser llegit per en Griffith?

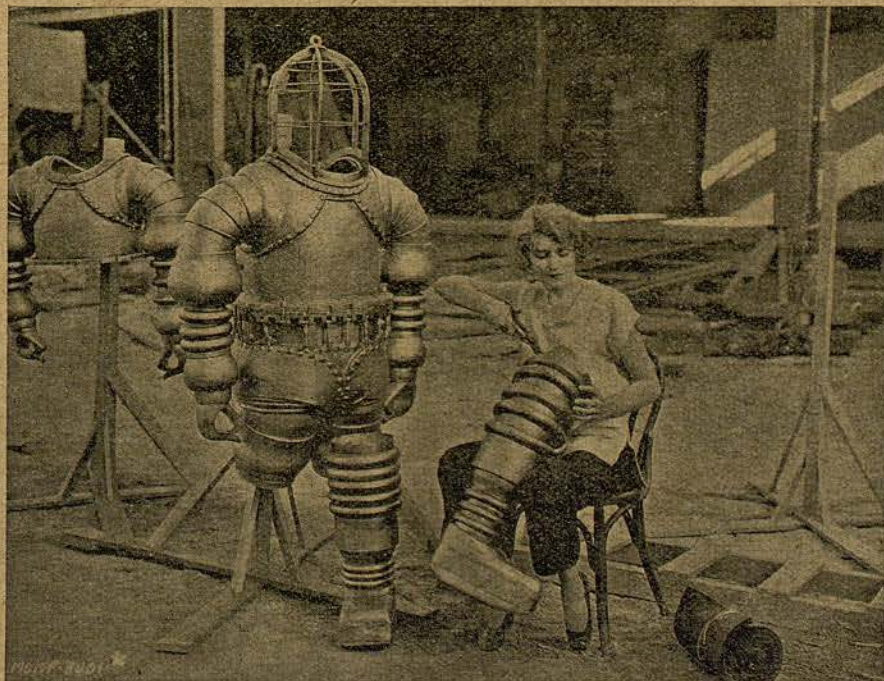
Un servidor.—Home, vostè, calli, que ningú li deia res!

En *Su mayor victoria*, el causant de la tragèdia és *nada menos* que un *bufón*. Nosaltres, fins l'hora present, i no ens avergonyim declarant-ho, havíem cregut que els *bufons* eren uns individus encarregats de fer grimègia i res més, però en Griffith ens ha volgut demostrar que anàvem equivocats, fent que el *bufón* de la seva pel·lícula fos un home pervers, amb una ànima més negra que aquell cèlebre quadro titulat *Batalla de negres dins un túnel*.

A més de totes aquestes qualitats (?), el *bufón* alludit és dels que disfruten explicant «xistos» dolents. El seu propietari (en Lionel Barrymore), quan acaba d'escoltar un d'aquests «xistos» idiotes, exclama, indignat i escopint de gairell:

—Noi, estás assassnable!

Com que aquesta frase el *bufón* se l'ha de sentir unes dues centes vint-i-tres vegades al dia, arriba una ocasió

Jane Dale, de la «Metro», preparant el trajo de bany per a la propera temporada.

—General?

—No, no, que m'hi trobo massa cohibit!

en què l'home se n'atipa, agafa un punyal i el clava al ventre del seu amo, tot dient, després d'una riallada que la escriuixir :

—Apa! Perquè et convencis que tu també «estàs assassuable»!

En Barrymore, com que pensa que si no liquida el *bufón*, aquest fins seria capaç d'anar a fer xistos dolents el dia del seu funeral, abans de fer l'últim badall l'agafa pel ganyot, li fa fer allò de: *Toribio, saca la lengua!*, i el deixa mort fins que s'acaba la pel·lícula. Aquest és el moment més interessant de la pel·lícula. Ara calculin!

Ella, Mary Philbin, molt bufona i torça encertada.

Don Alvarado, en el seu paper de germà petit, també va agradar-nos en conjunt.

En Barrymore, caracteritzat de geperut, inspirà tota la repugnància que convenia al seu paper. Potser el gep un xic massa exagerat. Però, és allò que diuen: cap geperut es veu el gep. El seu treball va deixar-nos convençuts... gairebé.

DE LO VIVO A LO PINTADO, per Lew Cody

En Lew Cody fa de novellista sentimental en aquesta comèdia cinematogrà-

fica i això és causa d'un seguit de tragèdies i aventures, tals com la d'escapar-se amb una senyora casada que quan llegeix les seves novel·les s'emociona i posa els ulls en blanc, etc., etc.

De lo vivo a lo pintado, sense ésser del millor d'en Lew Cody, és una pel·lícula que distreu i fins arriba a fer-nos oblidar la factura del sastre.

MAC HASSUM RONDA

Pathé Cinema

DAGFIN

D'una novel·la fullestinesca se n'ha fet una pel·lícula força distreta i molt ben interpretada.

La trama, un xic complicada, com la de tota novel·la adaptada, té l'avantatge d'ésser interessant: un parell que s'estimen i un *malo*, que en aquest cas és un asiàtic de cara imponent, pretén ca-

sar-se amb la protagonista, i degut a un crim—un expretendent de la noia, al qual maten misteriosament—, l'heroi del film es veu obligat a declarar-se'n autor per tal de salvar-la a ella. El *malo* el protegeix, no per la seva cara, sinó perquè desapareixi del mapa i no torni a veure a la seva xicoteta; però tot es descobreix, la veritat sura, ells dos es casen i el *malo* es mor i tot perquè tothom respiri tranquil i satisfet.

De tot això, que és força vulgar i poca-solta, posat a mans d'en Paul Richter, la Marcela Albani i en Paul Wegener, en resulta una pel·lícula recomanable per tots conceptes, que compta, a més, amb una excel·lent direcció i amb una magnífica fotografia.

El film porta el segell de *made in Germany*.

J. PEL I KOLA

ELS DOBLES

Això dels «dobles» en les estrelles del cinema és tan popular a Hollywood com els dobles de cervesa a Alemanya.

De dobles i fins triples d'en Charlot, va durar un temps que en sortien a cada pas i feien tots els possibles per acreditar-se ells, encara que sols aconseguien desacreditar l'autèntic Chaplin.

La gent, que sempre es perd per viva i es creu que l'enganyen a cada moment, veu artistes falsificats a tot arreu.

Serà bo d'aclarir que dels trossos de pel·lícula que veiem per ací no n'hi ha cap on hi hagi un doble. Les paròdies de l'actor i l'actriu famós es fan servir per assajar els efectes de llum, escenes difícils, etc.

Perquè ho entenguin millor, els posarem un exemple. Suposem que surt una escena que diu: «Dolores del Río lucha con un león y gana». La gent de seguida troba que és un paper molt exposat i que per això aquella Dolores del Río és una imitació. Si algú s'entesta en què és l'autèntica, aleshores troben que ja es veu que el lleó és domesticat.

Doncs no és res d'això. El lleó pot ésser una *fiera* tan terrible com convingué, però la Dolores del Río és l'autèntica. La «doble» és la que ha fet els assaigs, i com que el lleó que se l'ha menjada ja ha quedat tip, per això Dolores del Río s'hi pot barallar amb tota confiança.

Aquest número ha passat
per la Censura

El nom de CINÒPOLIS ha resultat un xic difícil de pronunciar, i per simplificar-lo hi ha qui en diu *Cinemàpolis*, *Cinèlòpolis* i *Cipòpolis*.

El dissabte passat hi havia quiosquers que, en demanar-los la nostra revista, es grataven la closca, arrufaven el nas i, quan hi queien, exclamaven:

—Ah, sí! Aquella revista que fan els del *Xut!*

De totes maneres, ha resultat difícil de pronunciar, però fàcil de comprar, i amb la modèstia que ens caracteritza, entre nosaltres ja podem dir que ha estat un èxit.

Els que quan va estrenar-se *El doctor Caligari* varen esborronar-se, poden començar a preparar-se, car en Dalf prepara una pel·lícula super-realista que farà una revolució cinematogràfica.

Només de pensar que el seu col·laborador es diu Buñuel, se'ns fa la boca aigua i ens freguem les mans de satisfacció per endavant.

No troben que hi ha cognoms que són tot un símbol i una promesa?

El cinema parlat progressa que és un *contento*.

La casa Warner Brothers ha descobert que la veu d'en John Barrymore era molt superior a la d'en Làzaro i l'ha contractat per impressionar una colla de pel·lucles amb *bocadillos*.

El dia que totes les pel·lucles siguin parlades, els aficionats a la gresca tindran doble motiu per armar *bronca* i disfrutaran molt més.

La Mae Murray acaba de veure's embolicada en un judici, que si bé és cert que li donarà una certa publicitat, resulta un xic desagradable.

Segons diuen, la ingènua Mae Murray, que en l'actualitat pesa prop de vuitanta quilos i és *jamona* pels quatre costats, va comprar una caseta en un bulevard de Beverly Hills i en va pagar el primer termini. El propietari va reclamar judicialment el pagament de l'altre termini, però la Mae Murray va assegurar que ella no havia signat cap document compromentent-se. El venedor, empipat, va exhibir el document i tres petits callígrafs varen declarar que la signatura era autèntica.

Actualment la Mae Murray es troba a dos dits d'anar a la presó.

Com que el reclam no té entranyes, l'empresari del teatre «Pantages», de Los Angeles, que té contractada la Mae com a estrella per actuar en l'escenari abans del programa de cinema, ha posat un rètol lluminós, a la porta, que diu:

«No deixi de veure-la avui mateix! Demà potser ja serà a la presó!»

Pensar que, després d'aquest rètol, la Mae Murray surt a exhibir-se en escena, ens fa dubtar de la seva ingenuïtat.

La majoria dels comparses d'Hollywood no paren de llençar malediccions contra el cinema parlat, que obligarà als que vulguin seguir treballant a la pantalla a tenir bona veu, bona dicció i clara pronunciació. Com que la majoria dels «extras» són russos, alemanys, italians i mexicans, la darrera condició és difícilíssima.

El cinema parlat, en general, està produint un trastorn en totes les activitats dels estudis. Mr. Victor Nordlinger, director dels repartiments de la «Universal», va confessar que abans en tenia prou amb deu minuts per observar i clas-

sificar un aspirant a «extra», però que actualment necessita mitja hora per cada un, ja que és necessari fer-lo recitar i fins cantar, car la majoria d'estudis s'estan preparant per filmar òperes, operetes i vodevils.

Ja tenim l'art mut a can Pistraus.

Durant la filmació de *The Iron Mask*, d'en Douglas Fairbanks, va ocórrer un notable accident que, pels que ho contemplaven, va resultar la mar de divertit. La Margarida de la Motte i la Dorothy Revier, la primera de les quals feia el paper de Constança i la segona de lady Winter, es varen barallar amb tant d'entusiasme, que la segona, d'un cop de puny, va dislocar una barra de la primera.

La Margarida de la Motte fou assistida immediatament, mentre la Revier plorava com una criatura.

Com una criatura que té el cop de puny privat.

Una de les escenes més cares que registra la filmació de pel·lucles a Hollywood, va realitzar-se no fa molts dies davant la illa Catalina, per a la pel·lícula *The Rescue*, dirigida per Herbert Brenon, i en la qual hi prenen part en Ronald Colman i la Lily Damita. Un vaixell de dos cents cinquanta peus d'eslora va ésser enfonsat per mitjà d'una explosió de tres cents caixes de dinamita. Catorze cambres varen filmar l'escena des de diferents llocs a fi d'obtenir una impressió perfecta i completa, que va costar cinquanta dos mil dòlars. Quan la cinta serà tallada i composta, tota l'explosió quedarà reduïda a uns vint metres de cel·luloide, i com que Hollywood té mala fama, el més probable és que el públic, en lloc d'admirar-se, es cregui que tot plegat no és més que un «truc» a base d'un barquet de paper i un zafareig.

Estem tan escamats!...

Al «París», abans de *Ben-Ali*, varen projectar una pel·lícula que començava així:

«Marca X.»

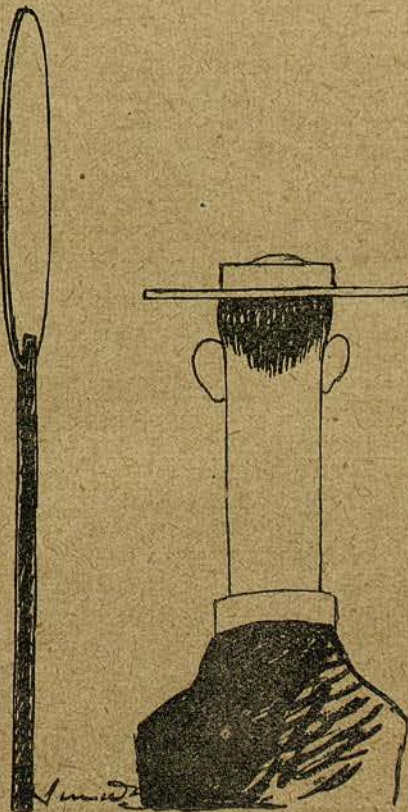
«Selecciones Insuperables X.»

«Dirigida por X.»

«Títulos de... X.»

I el protagonista era «Rin-tin-tin», el gos ensenyat.

Fou una llàstima que no la fessin en colors.

L'HOME DEL DIA
BUSTER PEATON

Annay May Wong, la deliciosa japonesa, segueix triomfant una manera definitiva.

Llegim en una revista de cinema parisenc que en el film *Papillon de travail*... li ha estat concedit el principal paper.

Amb el tipet que n'abilla l'Annay, etcètera, etc., no ens estranya gens.

* * *

Per Nadal, Clara Bown va rebre 35,000 cartes de felicitació.

Compadim el carter.

* * *

En Charlot, segons diuen els corresponents d'Hollywood, ha començat a treballar de ferm en la seva nova pel·lícula.

La *leading lady* d'en Chaplin en aquesta pel·lícula serà una senyoreta de Xicagó, una futura milionària.

Va anar a visitar Janet Gaynor, la seva amiga de col·legi, i s'ha quedat, malgrat llurs riqueses, a treballar amb en Charlot.

Tractant-se de treballar amb un milionari com en Charlie Chaplin, la família de l'amiga de Janet Gaynor diuen que no hi ha posat cap inconvenient.

* * *

La pròxima producció d'Harold Lloyd serà parlada.

La cosa és complicada. Aviat per anar al cinema caldrà posseir més idiomes que un «màitre» d'hotel.

* * *

La *Casa dels Horrors* és un film que aviat començarà a rodar-se per a la «First National».

Louise Fazenda i Lucien Littlefield seran els encarregats dels principals papers.

Es tracta d'un film la mar de misterios dels que fan posar els cabells de punta, segons sembla.

Les porteres i els aficionats als fulletins misteriosos estan d'enhonorabona.

* * *

En Chevalier filmarà una pel·lícula titulada *Les Innocents de Paris*, la qual serà dirigida per en Richard Wallace.

El títol ens diu moltes coses i ens fa preveure un seguit de piruetes còmiques i delicioses del gran Maurice.

Ja ens ho sabran dir.

* * *

Tots els empleats del despatx de la casa «Metron» d'aquí Barcelona ja estan enterats per endavant del nom de tots el artistes emmascarats apareguts a la pantalla... i fins dels no apareguts i tot.

Després d'això, qualsevol s'hi trenca el cap!

* * *

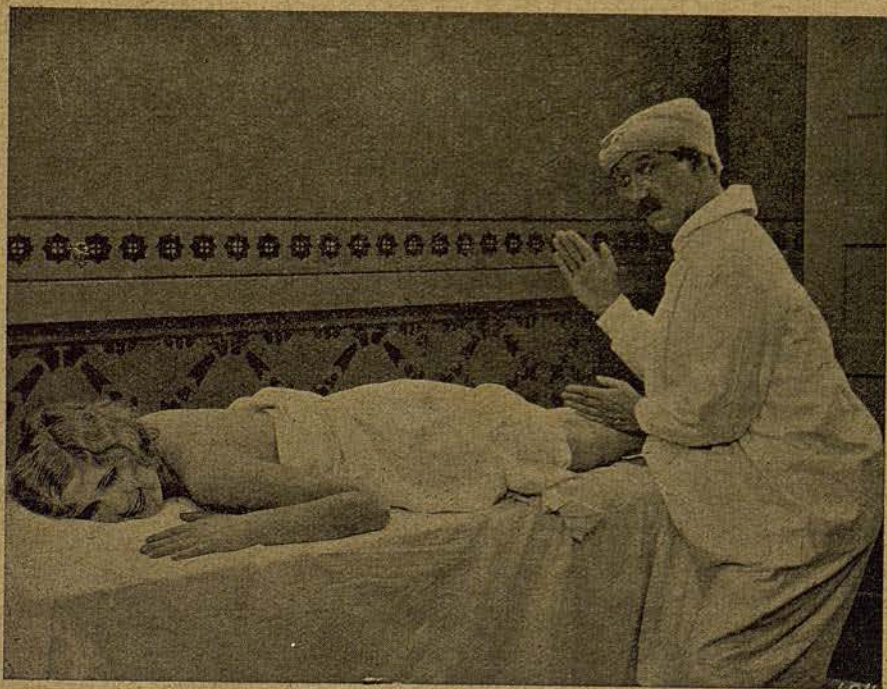
Sembla que aviat veurem *Cierto muchacho*, pel·lícula en la qual en Ramon Novarro fa un paper d'home cínic i elegant, secundat per la Marceline Day i la Renée Adorée.

Francament, en Novarro fent de *clnico* ha de fer morir de riure.

Al tiempo...

* * *

Les pel·lícules parlades apreten que és un gust. De tot arreu s'anuncien noves pel·lícules on els cartells seran substituïts per la veu.

Jimmy Finlayson, efectuant proves de massatgista amateur sobre el cos ondulat d'una «extra» que, a més d'extra, és «non plus ultra» i es presenta amb molt bones formes.

Això tindrà més d'un inconvenient. Com sigui que aquí serà necessari traduir el que diguin les actrius, els senyors que es dediquen a escriure títols ens encoloriran cada llauna, amb aquells «xistos» tan idiotes, que faran venir encara més ganes d'apretar a córrer.

A més, els sords-muts, la distracció principal dels quals és el cinema, es faran la guitza si no troben qui els faci pel·lícules com *Amanecer*, ben comprensibles i amb pocs cartells.

Encara que per comprendre l'argument d'una posta de sol i una casa de pagès, no es necessita pas ésser sord ni mut.

* * *

Quan la secció de propaganda de la «Metron» va fer córrer que la Janet Gaynor tenia manies i que unes sabates lletges i velles que té són la seva preocupació, els papanates que es queden bocabocats davant de qualsevol intimitat més o menys extravagant de les *stars* cinematiques, varen exclamar:

—Oooooooooooooh!... Sempre les mateixes sabates!

Això de les manies amb la roba és de les coses més antigues que es coneixen. Actualment, a França, el senyor Bugatti, sense necessitat d'ésser estrella de cinema, té una debilitat pels hongos de color i se'l canvia cada dia.

Per no anar tan lluny, a casa nostra mateix, els aficionats al futbol es saben de memòria que en Sami sempre porta unes calces blaves, mentre els altres les porten negres.

I encara per no moure'ns de dins el món del cinema, hem vist una pel·lícula impressionada pels afores de per ací en la qual un determinat actor anava sempre amb la mateixa americana, tant de dia com de nit.

Manies? Supersticions? No, res d'això. És que no en tenia cap altra.

* * *

Milton Sills és doctor en Filosofia.

Douglas Fairbanks era descarregador del moll.

Reginald Denny era promotor d'esdeveniments pugilístics.

Harold Lloyd venia diaris i blat de moro torrat.

Això demostra que a Hollywood no és necessari ésser lord ni milionari per *cua-jar* i tenir èxit.

(Nota.—Els preguem que això no ho vulguin fer creure a en Cumellas perquè no se'n sortiran.)

* * *

La grip fa estralls. Aquí i a tot arreu.

A Hollywood la Maria Prevost és a l'hospital passant les conseqüències d'un atac de grip.

I també n'hi ha altres de malalts del mateix mal. De manera que els que per ací agafin la grip que no es pensin que sigui una enfermetat reservada a la gent *obscura*.

Ara, que sentiríem de debò que, per tal de poder-se comparar amb les estrelles de la pantalla, les noies que somnien

ésser artistes del cinema agafessin la grip i als metges i les farmàcies se'ls girés un excés de feina.

Encara que la gent tingui manies amb el cine i el teatre, aquests dos arts es complementen, almenys en ço que fa referència als actors.

Són molts els que abans de fer pel·lícules havien treballat a les taules i que el teatre els serví d'aprenentatge pel cinema.

A més, el món dona voltes, però sempre torna a allà d'on surt. Ara les pel·lícules parlades donaran feina als actors a l'hora de les traduccions. Perquè el més natural és que quan es tractés de fer una escena dramàtica d'aquelles tan gruixudes, els adaptadors de títols no s'haurien de cap ull.

L'altre dia representaven en un important cinema una pel·lícula d'en Tom Mix, *La banda del Río Rojo*, que, segons els nostres arxius, va ésser llençada al mercat l'any 1926.

Ull amb els saldos, perquè cridarem fort!

Agraïrem sincerament a les cases distribuïdores de les pel·lícules, que així com hi posen la seva marca i el nom de l'epigrafa, tinguin en compte la casa productora.

Avui en dia sols es llegeix: es una pel·lícula «Julio César» o bé de la marca

«Almira Films» o «Selecciones Gaumont» i molts d'altres que desorienten als parroquians del cinema.

Convé, doncs, es doni el nom de la casa editora, perquè els aficionats puguin, una volta allionats, considerar la categoria de la producció, segons la seva procedència, a l'ensens que les marques que ho mereixen, agafin el prestigi de què es fan creditores.

Res d'ocultacions...

Ara han d'estrenar-se tres pel·lícules americanes de tema rus:

El último mando, amb en Jannings.

Tempestad, amb en Barrymore.

El cosaco, amb en Gilbert.

Pel que es veu, els russos estan de moda, almenys a Hollywood!

Amb la decisió de la casa «Fox» de no produir més pel·lícules de «cow-boys», han quedat un grapat de vaquers de «doblé», sense feina.

Ens felicitem sincerament de què el bon gust i el bon criteri s'hagin imposat al fi, perquè si bé aquestes trames que es desenrotllen a l'Oest, han donat films magnífics com *El caballo de hierro*, *Tres hombres malos* i *La caravana del Oregón*, els altres són d'una poca-solta que ens feia agafar ganes de llençar les butaques a la pantalla!

Ben convençuts els dirigents de la «Metro-Goldwyn-Mayer» que la parella

Greta Garbo-John Gilbert no s'avenia com la que formaven Renée Adoré i el mateix John Gilbert, que varen fer *El gran desfile*, han decidit tornar a juntar-los en *El cosaco*, que veurem aviat.

En quant a la Greta, li han donat de parella en Conrad Nagel, que ha deixat la «Warner Brothers», la qual unió cinematogràfica sembla que donarà molt resultat.

CONTESTANT LA SEVA ATENTA...

Pino.—Dibuixant, vostè, no arribarà mai a figurar en un museu. Provi de passar la maroma, a veure si és més afortunat. Al millor, n'està ben dotat per una cosa i no se n'adona fins que la practica.

Capsigrany.—Agraïm els elogis i l'article. No cal dir que estem engrescats de veure com ha respost la parroquia.

Mesa.—Aprofitarem la Mae Murray (la caricatura, s'entén).

R. M. B.—Amb tot el sentiment hem de comunicar-li que és magret i no ens fa el pes. De totes maneres, no es desanimi. Vostè, essent un mal col·laborador, pot aspirar a ésser un excellent comprador.

(En aquesta secció, cada setmana sostindrem una animada polèmica amb els nostres col·laboradors.)

COSTA: ASALTO, 45 — BARCELONA

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

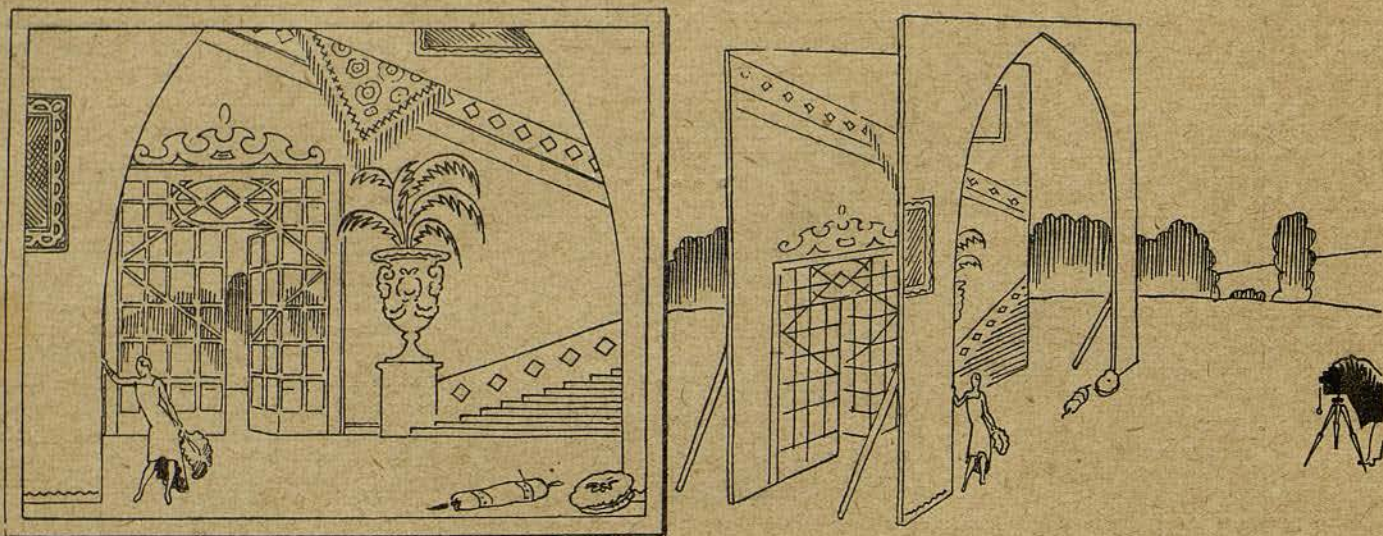
Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En que viu
al carrer de núm., població
provincia, es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

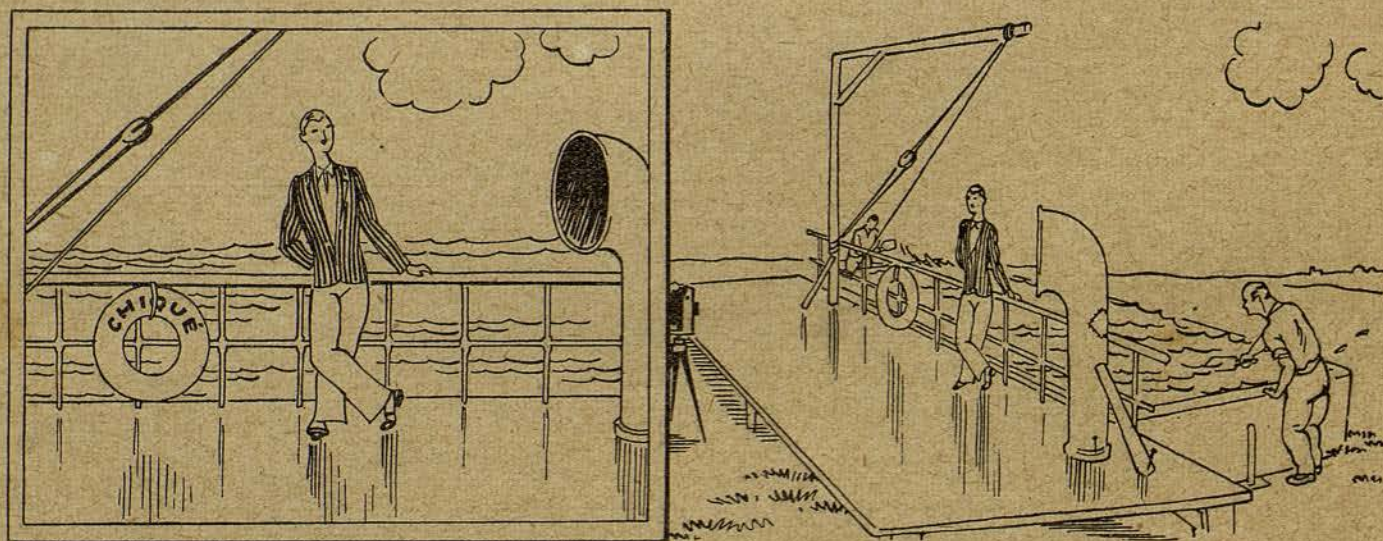
L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

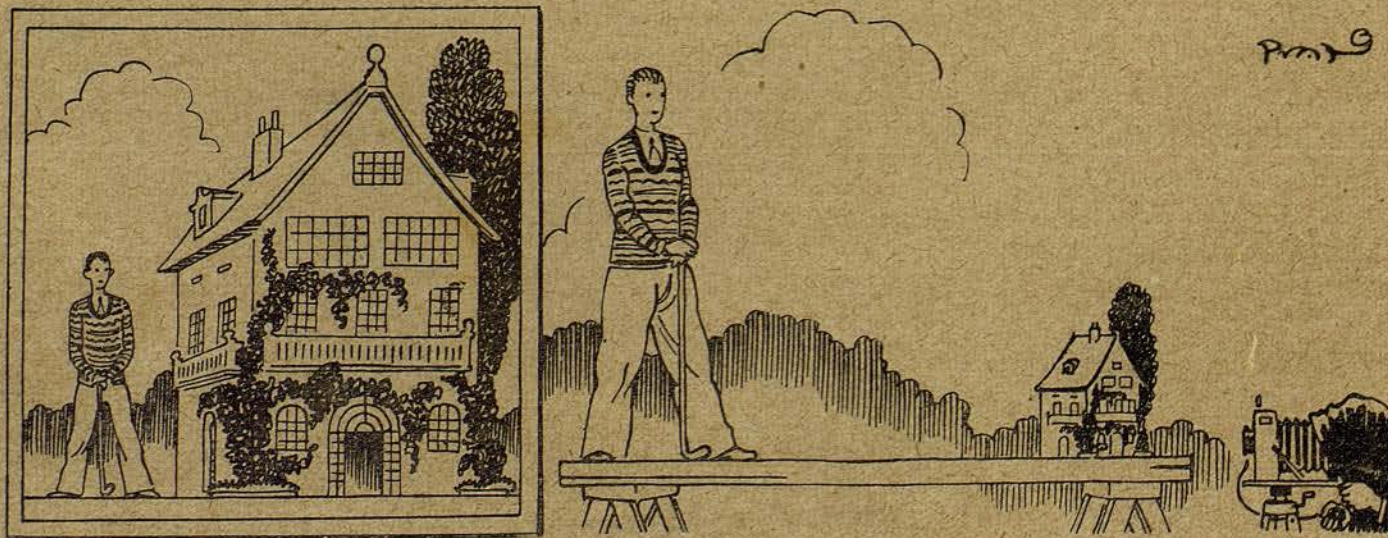
COM VIUEN ELS NOSTRES ARTISTES

La simpàtica Nina de Rartroo viu en un superb palau que li regalaren una colla d'admiradors, que d'aquesta feta quedaren arruinats.

L'ídol de l'element femení, Narcís Middó, viatja tot l'any en el seu magnífic yacht, i ara fa estudiar la manera d'eixamplar els oceans, car comença a trobar-los esquifits.

L'adorable Kosme Tick, només que per anar a berenar a fora, posseeix una deliciosa villa que s'ha fet construir solament de les propines.